

Jona's Gebed

Is gebed iets natuurlijks voor jou? Zoek je God instinktief gedurende je dag? Waar bid je voor? Jona was een rare man. Hij was een profeet, maar toch wilde hij wegvlugten van "het aangezicht van de HEERE" (1:3,10). Tot zijn schande moest een *heiden* Jona aanzetten tot bidden: "Hoe kunt u zo diep in slaap zijn! Sta op, roep uw God aan!" (1:6). Later, toen Jona in de grote vis zat, bad hij opnieuw. Jona beschrijft zijn gevoel en onderwerpen van dit gebed in het tweede hoofdstuk van zijn korte boek. Wij kunnen hieruit iets leren.

1. Ik riep uit mijn benauwdheid... (2:2)

Binnenin het warme, glibberige en donkere spijsverteringsstelsel van de grote vis wendt Jona zich tot God. Hij is de controle over zijn leven kwijt. Jona is wanhopig! Dit gebed markeert een keerpunt in Jona's leven. Wat maakt dat jij God oprecht gaat zoeken in gebed?

2. Verstoten ben ik... (2:4)

Jona wilde wegvlugten van de aanwezigheid van de Heer. Nu, binnen in de vis, ervaart hij hoe vreselijk het is om verwijderd, vervreemd of verstoten te zijn van Gods aanwezigheid. Terwijl hij bidt, luistert hij, en denkt hij na. Jona begint Gods leiding te zien in zijn leven. De soevereiniteit van God is niet langer een omstreden academische gedachte. God zat achter de storm. Hoewel de zeelieden "hem oppakten en in de zee wierpen" (1:15), erkende Jona dat "U [God] mij in de diepte wierp" (2:3). In jouw moeilijkheden kan het lijken alsof God ver weg is. Maar dat is Hij niet. Misschien denk je dat God niet geïnteresseerd is in jouw kleine leventje. Maar dat is Hij wel. Jouw soevereine God is dichterbij, bezorgd en meer betrokken bij jouw leven dan wij beseffen.

3. Ik dacht aan de Heere... (2:7)

Toen Jona zich bewust werd van zijn naderende dood, dacht hij aan God. Mensen zijn van nature religieus. Wij christenen vormen daarop geen uitzondering. Is je hart toegewijd aan jouw theologie, jouw bediening, jouw kerk, jouw ervaringen, of... aan God zelf? De hedendaagse maatschappij moedigt ons aan om alsmaar door te rennen. Er is amper tijd en energie over om na te denken over de richting waarin we rennen. Het leven van koning Nebukadnezar, net als dat van Jona, veranderde ten goede toen hij stopte en omhoogkeek: "Ik, Nebukadnezar, sloeg mijn ogen op naar de hemel, want mijn verstand kwam in mij terug, en ik loofde de Allerhoogste en prees en verheerlijkte *Hem*" (Daniël 4:34). Is het nodig dat jij stopt en je blik omhoog richt?

4. Mijn gebed kwam tot u (2:7)

Jona's gebed is geschreven volgens de Hebreeuwse dichtkunst. Sommigen noemen het een psalm. De andere drie hoofdstukken in het boek Jona zijn

vertellend geschreven. Jona had geen recht op Gods aandacht. Hij had gekozen om van God weg te lopen. Toch wist hij diep vanbinnen dat Hij een "genadig en barmhartig God" is (4:2). David schreef, "een verbrijzeld en verslagen hart zult U, o God, niet verachten" (Psalm 51:19). Jona wist dat zijn wanhopige gebed waarin hij van binnenuit de vis om genade bad, niet ongehoord zou blijven. Vanuit de diepten van de zee bereikte zijn gebed "Uw heilige tempel" (2:4) – een verwoording van Gods woning. Onze eerlijke en wanhopige gebeden bereiken altijd het hart van onze Vader.

5. Met dankzegging... (2:9)

Het gebed van Jona is wanhopig, doordacht, nederig, maar ook hoopvol. Jona heeft hoop omdat hij bidt tot een goede God, een God die zich verheugt om zijn genade te tonen (2:8). Jona is dankbaar, omdat hij weet dat hij gehoord wordt. De apostolische instructie is, "dank God in alles. Want dit is de wil van God in Christus Jezus voor u" (1 Thessalonicenzen 5:18). Dankbare mensen zijn gelukkige mensen. Als wij slechts onze dankbaarheid uiten wanneer God handelt overeenkomstig onze verwachtingen, beperken we onze vreugde en ons geluk. Jona begon God te danken terwijl hij nog steeds in de vis zat. Dat kun jij ook.

6. ... zal ik U offers brengen (2:9)

Zodra de zeelieden Jona overboord wierpen, werd de woeste zee rustig. "Toen werden de mannen zeer bevreesd voor de HEERE; zij brachten de HEERE een slachtoffer en legden geloften af" (1:16). Waarom brachten deze mannen offers aan de Heer? Waren zij Hem dankbaar? Waren zij bang voor Gods straf? De dood van Christus is het hoogste offer. "Dus is er nu geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn" (Romeinen 8:1). Bewogen door *dankbaarheid*, niet door angst, mogen wij Hem onze tijd, ons bezit, onze aanbidding, ons leven geven.

7. Wat ik beloofd heb, zal ik nakomen (2:9)

Bij de bekering doen we een gelofte. We belijden dat we zondaars zijn en we geven ons leven over aan de Heer Jezus. We erkennen dat hij ons heeft gekocht, dat ons leven aan Hem toebehoort – "u bent niet van uzelf" (1 Kor 6:19-20). Het is de meest diepgaande keuze die we ooit maken. De uitdaging is om in het licht van die gelofte te leven. In een crisissituatie voelen we misschien de verleiding om te onderhandelen met God. Maar een gelofte, eed of belofte naar God of onze medemens kan ons leven zwaar maken. Zich bewust van onze zwakheden moedigt de Heer Jezus ons aan het leven simpel te houden: "Maar Ik zeg u: zweer in het geheel niet. (...) Laat uw woord 'ja' echter 'ja' zijn en uw 'nee' 'nee'" (Mat 5:33-37).

Bid. Hij luistert. En dat is een voorrecht!